

Möjligheterna är oändliga

Äldste Alessandro Dini Ciacci, Italien

Områdessjuttio

När folk frågade varför jag bestämde mig för att tjäna en heltidsmission efter att jag hade gått med i kyrkan svarade jag att jag hade hittat en skatt och ville dela den med andra. Glädjen som Jesu Kristi återställda evangelium för in i mitt liv är anledningen till att jag inte drar mig för att dela evangeliet med andra och bjuda in dem att komma till kyrkan med mig.

Äldste Dieter F. Uchtdorf i de tolv apostlarnas kворum har sagt: "Var ni än är på jorden finns det rika möjligheter att sprida den glada nyheten om Jesu Kristi evangelium till människor ni möter, studerar med, lever med eller arbetar och umgås med."¹

När min fru Sara nyligen fick i uppgift att tala på sakramentsmötet berättade jag det för några av hennes vänner och sa att Sara skulle bli väldigt glad om de kom och stöttade henne. En av hennes vänner dök upp med sin man och deras två barn. En enkel inbjudan gjorde det möjligt för en vänskap att stärkas och för människor vi bryr oss om att komma till kyrkan med oss.

För det mesta är folk uppriktigt intresserade av vad vi tror på och vill veta mer. Äldste Quentin L. Cook i de tolv apostlarnas kворum har sagt: "Det nya schemat för söndagens möten är ett enastående tillfälle för medlemmar att framgångsrikt och kärleksfullt inbjuda vänner och bekanta att komma och se och få en upplevelse av kyrkan."²

Under åren har vi inbjudit många vänner och släktingar att vara med oss under barnens medverkan på

sakramentsmötet, vid våra barns dop, när vi har sjungit speciella musikknummer, när vi har hållit tal, när det var en särskild brasafton eller en generalauktoritet på besök, och vi har också bjudit hem många till oss på familjens hemafton eller för att äta middag med oss och missionärerna.

Möjligheterna är oändliga. Vi kan bjuda in dem som inte har varit på kyrkans möten på ett tag eller en släkting som inte är medlem när vi får ett nytt ämbete, och kanske till och med när vi blir avskilda. Vi kan bjuda in våra vänner som inte är medlemmar att gå på sakramentsmötet eller i Söndagsskolan med oss. Vi kan bjuda in dem om vi undervisar en lektion eller om vi ska bära vårt vittnesbörd på sakramentsmötet. Vi kan till och med bjuda in våra

Äldste
Alessandro
Dini Ciacci

vänner att vara med oss i ett tjänandeprojekt som anordnas av kyrkan, eller att följa med oss när vi tjänar på ett sjukhus eller äldreboende. Vi kan bjuda hem dem på lunch efter kyrkan.

Oavsett vad vi bjuder in dem till tackar de troligtvis ja om vi ber för dem vi bjuder in, om vi söker inspiration för vad vi ska bjuda in dem till, om vi fastar för dem och om vi handlar efter det. För det mesta räcker det inte att bara bjuda in – vi kanske behöver planera för och med dem vi bjuder in. De kanske behöver veta vad de kan vänta sig, eller så behöver de skjuts.

Ibland kanske de personer vi bör hjälpa att komma till kyrkan är de vi alltid går till kyrkan med. Det kan betyda att vi hjälper en familjemedlem genom att laga frukost åt honom eller henne, eller att vi stryker hans skjorta eller hennes klänning för att hjälpa dem komma i tid. Det kan också innebära att vi undviker negativa kommentarer om mötena eller människorna så att de vi försöker hjälpa kan fokusera på det positiva och finna glädje i att vara i kyrkan.

Vi bör bjuda in alla, även de vi inte tror ska komma. När vi gör det, må vi finna modet att bjuda in i äldste Quentin L. Cooks löfte: "Om vi visar kärlek, vänlighet och ödmjukhet, tackar många ja till vår inbjudan. De som väljer att inte tacka ja till vår inbjudan är fortfarande våra vänner."³ ■

FOTNOTER

1. Dieter F. Uchtdorf, "Missionsarbete: Säg det du har på hjärtat", *Liahona*, maj 2019.
2. Quentin L. Cook, "Stor kärlek till vår Faders barn", *Liahona*, maj 2019.
3. D:o.

Att stå upp för små barns behov – i FN

Caroline Höglund

Vendelsö församling

Förälder, du är viktig. Genom att svara snabbt och med värme på våra små barns behov läggs grunden för en god anknytning till dig som förälder. Med fortsatt värme, ögonkontakt, lek, närhet och närvaro till våra barn får de en trygg och god anknytning. Denna anknytning har positiva effekter under hela barnets liv och är viktig för deras utveckling under de tidiga åren. Vi som föräldrar eller nära anknytningspersoner är betydelsefulla för våra barn. Jag börjar förstå att det är långt mycket viktigare än vi många gånger kanske tror.

I mars i år åkte jag till New York och FN:s konferens Commission on the Status of Women (CSW). CSW bidrar till att främja kvinnors rättigheter, dokumentera kvinnors verklighet över hela världen och utforma globala normer för jämställdhet och kvinnans bemyndigande. Under dessa konferenser anordnas många event och möten för att beslut ska kunna fattas om fortsatt arbete framåt. Varje konferens har årligen ett specifikt tema att jobba med. I år handlade CSW om "social protection systems" och kvinnors "empowerment". Riksorganisationen Haro tillsammans med två andra organisationer anordnade i år ett parallellt event på konferensen. Jag sitter med i styrelsen i Haro och har engagerat mig i arbetet sedan några år tillbaka. När jag blev mamma växte en passion fram i mig som jag inte haft tidigare. En passion för barns utveckling och behov. Det har växt under åren till en stark längtan och iver att vara en röst för och stå upp för de små barnen. Därför vill jag försöka påverka så att de får det så bra som möjligt under sina första viktiga år i livet. Ett sätt som jag gör det på är

att engagera mig i Haro som jobbar för detta.

Vi var tre talare som höll presentationer kring anknytning, det obetalda omsorgsarbetet, moderskap, hur vi skapar ett mer hållbart samhälle och "social protection systems" gällande barn som fungerar långsiktigt. Jag talade om barns behov under de tidiga åren, och innebörden och effekten av anknytning på barn och på samhället i stort. En god och trygg anknytning till en förälder eller primär anknytningsperson är grunden till hälsosam utveckling och mognad i ett barn. Hur vi tar hand om barnen under de tidiga åren får långtgående konsekvenser, positiva som negativa. Man har sett att en trygg anknytning får positiva effekter som god självkänsla, motståndskraft mot stress och känslomässig reglering, alltså förmågan att hantera känslor på ett hälsosamt sätt. Man har också sett att en trygg anknytning ger goda, trygga mönster i relationer till framtida partner och barn. Våra barn är alla olika individer och kommer att välja olika vägar i livet. Den fria viljan är viktig och verklig. De kommer att vara med om och få med sig olika erfarenheter som påverkar dem. Men en god start i livet kommer aldrig att vara bortkastad långsiktigt. Det är min övertygelse.

En viktig del med att åka på sådana här konferenser är mötet med människor och organisationer. Att få förståelse och inblick i hur andra länders situation ser ut och hur de jobbar med dessa frågor inspirerar mig. Det finns en styrka i att stärka och dela erfarenheter med varandra. Det är fantastiskt att få lära från erfarna, inflytelserika personer som kämpar för samma sak. Genom dessa kontakter skapas nya möjligheter att påverka.

FOTO CAROLINE HÖGLUND

FN-högkvarteret i New York City

Caroline Höglund t.h. representerar Riksorganisationen Haro för valfrihet, föräldraskap och jämställdhet.

Jag brinner för det här ämnet och hoppas att jag på något sätt kan förbättra eller påverka inom detta område, om än lite. Jag hoppas att du hittar det du brinner för, jag tror vi alla kan påverka vårt samhälle positivt på olika sätt. ■

Enligt Guds tidsplan

Gunilla Girhammar

Lunds församling

"Det händer när du minst anar det!" Jag vet inte hur många gånger jag hörde den frasen som ensamstående i kyrkan. Jag hade förlikat mig med tanken på att det kanske inte skulle hända. I alla fall inte i det här livet. Men Herren visste annorlunda.

Att bli mamma med bara någon månads marginal innan jag själv fyllde 40 var naturligtvis helt fantastiskt och en ynnest jag inte hade räknat med. Det kändes så överkligt att jag kom på mig själv med att ibland säga "Gunilla ska bara byta blöja, så ska du få mat sen" och fick rätta mig till "mamma". Jag är den här lilla killens mamma. Han som tittar på mig så nyfiket, vars leende får mitt hjärta att smälta och vars darrande underläpp och besvikna uppsyn ibland får mig att känna mig så otroligt otillräcklig. Jag är hans mamma, hans trygghet och i detta nu, mer eller mindre hans hela värld.

Jag kommer från en stor familj och så fort det slutade komma småsyskon började det komma syskonbarn. Det har aldrig funnits brist på bebisar och barn i min närhet och jag har verkligen älskat dem alla. Jag har njutit av rollen som syster, faster och moster. Vi har gått på bio, barnteatrar, djurparker och haft otaliga pyjamaspartyn. Jag har fått skämma bort dem för att sedan lämna tillbaka dem, när både de och jag började bli trötta. Inte alls en dålig setup. Jag förstod såklart att jag missade något i hela den upplevelsen, hur mycket jag än tyckte om den. Men det var ok. Det var tvunget att vara ok, för det var det livet erbjöd mig.

Som uppvuxen i kyrkan tog jag nog för givet att jag skulle gifta mig tidigt, skaffa barn och leva familjeliv. Det var ju så normen såg ut och så de flesta av mina vänners familjer såg ut. Men så blev det inte för mig. Jag tyckte att jag gjorde min del, jag levde som aktiv medlem i kyrkan, tjänade i ämbeten, engagerade mig i lektioner och försökte hålla mina förbund. Men det hände inte mig. Jag hade stunder av sorg över detta, men jag var fast besluten att inte leva mitt liv i besvikelse utan fylla det med goda ting. Jag har aldrig tvivlat på min himmelske Faders omsorg om oss alla och vilade i förvisningen att han har en plan för

FOTO GUNNEL GIRHAMMAR

Gunilla och Christofer Girhammar med sonen Milton

alla sina barn. Jag återkom om och om igen till Läran och förbunden 101:16: "Var stilla och vet att jag är Gud."

Dessa ord gav mig ett lugn.

Det som stundtals skavde för mig var andras oro. Ibland var det välmående och omtänksamt men ibland kändes det klumpigt och onödigt. Jag ogillade när vänner tog för givet att detta var ett känsligt ämne för mig och därmed undvek att prata om eller inkludera mig i sina egna lyckoömnerna. Jag tröttnade snabbt på singelaktiviteter och kände mig aldrig hemma där. Jag levde ett välordnat liv med fast jobb, eget boende och ett stort nätverk med familj och vänner. Trots detta kunde jag känna mina föräldrars oro över att jag gick miste om en sådan väsentlig del av livet. Jag har suttit i kyrkbänken och hört min pappa tårfullt i talarstolen tala om trofasta singelkvinnor i kyrkan och hur välsignelser väntar dem. Jag avskydde verkligen att jag gav dem skäl till oro och sorg, men visste inte hur jag skulle lätta den för dem.

Hösten 2016 närvarade jag på en kick-off för en av de större kunder jag ansvarar för på jobbet. Det var ett tvådagars-event med ca 550 personer närvarande, där det under ena dagen skulle hållas en minimässa där vi var en av utställarna. Jag var där tillsammans med tre av mina kollegor för att ägna dagen åt att mingla med kundens anställda, nätverka och sen delta i kvällens middag och fest. Någon gång under dagen ser jag min kollega småprata med en kund i vår monter och

mitt öga glider över hans namnplapp. Efternamnet klingar bekant och jag förvånar mig själv med att avbryta dem för att ställa den smått korkade frågan: "Har du kusiner i Stockholm?" När han svarar mig med ett "Ja" på skånska erinrar jag mig snabbt att jag nog någonstans visste om att det fanns en Skåne-falang av familjen jag tänkt på. Han sökte upp mig senare under kvällen för att reda ut begreppen och mer ordentligt presentera sig för mig och från den dagen var det mer eller mindre vi.

För mig stämde det som de säger: det händer när man minst anar det. Jag hade inte en tanke på att träffa mannen i mitt liv när jag förberedde mig för en konferensresa. Än mindre förväntade jag mig att bland dessa 550 personer råka hamna i samspråk med den enda andra närvarande medlemmen. Att det skulle visa sig att han dessutom var singel, någorlunda jämnårig och att vi trots detta aldrig hade träffats eller ens hört talas om varandra kändes ju smått ofattbart.

Med facit i hand är det lätt att se Guds hand och förberedelse, inte bara inför detta möte utan också i möjligheten att utveckla en relation. Jag försökte med en gång avfärda potentialen i denna nya bekantskap, men det var så tydligt att allt föll på plats för att vi skulle kunna vara tillsammans. Det krävdes uppoffringar och villighet till förändring, men det öppnades också dörrar.

Vi hade inte kunnat träffas och starta vår familj tillsammans i yngre år. Vi hade inte varit redo för varandra. Det fanns förberedande processer som vi på varsitt håll behövde genomgå innan vi var öppna för att faktiskt mötas den där kvällen.

Det är min övertygelse att vår himmelske Fader ser till sina barn, vart och ett. Livet kan te sig orättvist, vi kan tycka att vi drabbas av olyckor eller att välsignelser helt enkelt undanhålls oss. Jag har känt detta och stundvis

gör vi nog oundvikligen det allesammans. Men genom att inte hålla fast vid de känslorna utan i stället känna en fortsatt förtröstan på min himmelske Fader har jag fått uppleva hur han enligt sin egen tidsplan välsignat mig.

Att få bli mamma till Milton är det bästa jag upplevt. Jag känner mig så ödmjuk inför rollen att ge honom all den kärlek, omsorg, omvårdnad och undervisning han behöver för

att kunna tackla livet. Det har varit en stor omställning att efter ett liv som singel anpassa sig till livet som fru. Att nu addera mamma känns än mer omvälvande. Jag har sett kvinnor spela rollen med sådan självklarhet och känner mig helt vilsen i jämförelse. Jag ber dagligdags Milton att ha tålamod med mig medan jag lär mig och tackar min himmelske Fader för den familj vi är. ■

Men kan inte ljudfilerna också bli tillgängliga för allmänheten?

Absolut. Om övriga medlemmar och andra intresserade vill lyssna så ska de självfallet få göra det. Om detta kan vara till hjälp och nytta för fler människor skulle det vara glädjande såklart. Vill man börja lyssna redan nu kan man gå in på <https://soundcloud.com/louis-herrey/sets/mormonsbok>.

Kommer dessa ljudfiler att kopplas till Mormons bok i kyrkans app Evangeliebiblioteket?

Det vet jag inte. Jag har inte haft någon diskussion med någon om detta. Men blir jag tillfrågad ställer jag mig naturligtvis positiv till det. Just nu finns där ingen audio på svenska, om man inte räknar med datorrösten som läser texten, som ingen orkar lyssna på i mer än några sekunder (skratt). Så ja, det hade onekligen varit fördelaktigt att erbjuda denna tjänst i appen kan man tycka.

Till sist, varje gång man läser Mormons bok brukar man få nya insikter. Har du upplevt något speciellt denna gång, i synnerhet då du har högläst boken?

Faktiskt, ja. Eftersom jag förbereder mig ganska mycket genom att läsa texten 4-5 gånger innan jag gör själva inspelningen så känns det som

Lyssna till Mormons bok på svenska

Liahonas lokalredaktör har samtalat med Louis Herrey, seminarie- och institutkoordinator

Hej Louis Herrey. Vi har hört rykten om att du har läst in Mormons bok som ljudbok. Stämmer det?

Ja, till viss del. Jag har läst in cirka halva Mormons bok i nuläget. I veckorna som kommer räknar jag med att ha avslutat de sista kapitlen i Almas bok.

Vad spännande att du gör detta. Men hur kom du på idén?

Jag har funderat på det under många år. Jag, och många med mig, har saknat en svensk inläsning av Mormons bok. Det finns visserligen en version redan, som var riktigt bra inläst av Harry Sigebyer från Borlänge, men den är baserad på den gamla översättningen. Det som gjorde att jag till slut bestämde mig var att jag ville att seminarieeleverna – i synnerhet de som har lässvårigheter – alltid skulle ha tillgång till Mormons bok. Nu kan de, via sina mobiltelefoner, lyssna på budskap från denna fantastiska bok var de än är någonstans. Jag har också hört flera elever säga att texten blir mer lättförståelig när de kan lyssna på ljudfilerna samtidigt som de läser. Det känns glädjande.

Hur gör du själva inspelningen? Är du i en studio av något slag?

(Skratt) Ja, det kan man kanske säga. Jag spelar in hemma, i en liten

garderob. Jag får trängas med kläderna som hänger där, men när jag stänger dörren så får jag till en makalös ljudisolerings, precis som i en studio. Och med en bra mikrofon på plats är jag helnöjd med den tekniska biten – med ett undantag kanske: Jag kan inte läsa mer än 20 minuter i taget, sedan måste jag öppna dörren en stund eftersom syret i garderoben har tagit slut.

Så du är nöjd med resultatet?

På några sätt är jag det. Ljudmässigt håller som sagt inspelningen hög kvalitet. Jag resonerade innan jag påbörjade projektet att om jag ändå ska läsa in hela Mormons bok så ville jag göra det så bra som möjligt. Jag har också fått fantastisk hjälp av Bella Wadling från Västra Frölunda församling. Hon läser inledningarna till varje kapitel. Hennes röst är väldigt behaglig, som när man lyssnar på Astrid Lindgren. Sedan, om jag ska vara helt ärlig, så vet jag inte hur andra upplever min egen röst. Folk kanske somnar när de hör den (skratt). Jag är inget proffs, och detta är första gången jag tar mig an en ljudinspelning, men jag har försökt mitt bästa med att läsa så tydligt jag kan och hoppas att det finns både seminarie- och institutelever som får nytta av ljudfilerna.

FOTO TEREZ NILSSON

om jag kan leva mig in i handlingen bättre. Det innebär bland annat att när jag läser in texten så funderar jag noggrant: Om Nephi skulle ha läst detta, hur skulle han uttala orden? Hur skulle Alma betona just den där meningen? Och så vidare. Jag tycker mig ha fått större förståelse för vilka profeterna var och ser tydligare hur angelägna de var om att deras ord om framför allt Kristi frälsning skulle få bli hörda. Att bokstavligen få göra det – låta deras röster bli hörda – är en stor utmaning men samtidigt en stor välsignelse.

Jag vill nämna en annan insikt också. Med förberedelserna, själva inspelningen med flera omtagningar, redigering, etc, så har detta projekt blivit mer mödosamt och tidskrävande än jag initialt trodde. Jag säger det inte för att vinna sympatier, för jag blir som sagt rikt välsignad av detta, men att skapa en sådan här ”produkt” är inte helt enkelt. Och det är då, i de svåraste stunderna, som jag tänker på Mormons boks författare. Om jag, som bara behöver läsa in texten, tycker att det ibland kan vara ansträngande, hur var det då inte för DEM som behövde skapa själva texten, med allt vad det innebär, och sedan bevara den så att vi en dag kunde få glädje av den. Jag blir helt förstummad när jag tänker på det, och fylld av evig tacksamhet till dessa profeter för vad de gjorde för vår skull, och till Frälsaren Jesus Kristus som stärkte dem i deras svaghet. Mormons bok är verkligen en miraklens bok. Jag har alltid vetat det, men jag känner det ännu starkare i dag.

Tack, Louis, för att vi fick prata med dig. Lycka till med den fortsatta inläsningen.

Tack så mycket. Jag fortsätter jobba på och hoppas att allt ska vara inläst lagom till årskiftet 2019–2020 när ”Kom och följ mig” kommer att vara baserat på Mormons bok. ■

Missionsminnet

Leo Söderberg

Västra Frölunda församling

Under min mission i USA (Colorado Denver South Mission) tjänade jag i många områden och med många personer, men vissa kommer man ihåg mer än andra. En sådan är en kvinna vid namn Cara i en Unga Vuxna-församling jag tjänade i. Missionärerna hade undervisat henne när hon var yngre, men hennes föräldrar tillät henne inte att döpas. Så i en känsla av uppror lovade hon sig själv att hon skulle döpa sig när hon blev arton år. Men som det så lätt blir tappade hon fokus och glömde bort löftet och tron hon hade haft. Men Gud hade en plan för henne. När hon blev äldre så flyttade hon till en lägenhet som låg nära templet. Hon åkte förbi templet varje dag och hon kom ihåg upplevelserna hon haft som tonåring. Hon tänkte ofta på människorna hon mött och känslorna hon haft. Till slut blev hennes minnesdroppar för många och en dag bestämde hon sig för att åka till tempelområdet och bara vänta

på parkeringen, utan att göra någonting. Men som sagt, Gud hade en plan för henne. Hon öppnade bildörren och började gå mot templet. Hon gick in genom dörren till templet och började gråta vid tempeltjänarna som fanns vid ingången. Just då var en av medlemmarna i stavspresidentskapet där och han tog henne åt sidan och tröstade henne. Samma kväll kom jag i kontakt med henne som missionär. Dagen efter träffades vi och ungefär tre veckor senare döpte hon sig. Gud förbereder människor hela tiden, men vi vet aldrig var dom är någonstans. Medlemmen i stavspresidentskapet hade bett om att han skulle få träffa någon som han kunde hjälpa, vi hade bett om att få träffa någon som ville ta emot evangeliet, Cara lyssnade till Andens maningar och Guds vilja gjorde att dessa saker samverkade till något stort och gott.

Under min mission fick jag tillfälle att träffa många underbara människor som bara ville göra det rätta. Jag är för evigt tacksam för människor som Cara som väljer att följa Anden. Gud finns verkligen i detaljerna i våra liv. ■

FOTO: LEO SÖDERBERG

Templet i Denver, Colorado

Cara tillsammans med äldsterna Söderberg och Gunson

FOTO: KRISTINA LINDQUIST

Jacob Lindquist

Avresande missionärer

Jacob Lindquist från Handens församling har kallats att verka som heltidsmissionär. Han kommer att verka i Utahmissionen Salt Lake City. Jacob är son till David och Kristina (född Blom) Lindquist. ■

Två svenska pionjärer

Ulrica Stode Katarina Karlsson
Alingsås församling Stockholms församling

Gunnar Emanuel Jansson föddes 1921 i Dalarna och var yngst av sju syskon. Hans föräldrar hette Beda och Georg Jansson. Gunnar växte upp under små omständigheter och efter sex års skola började han arbeta med sin far i skogen. I 20-årsåldern flyttade han till Stockholm. Här kom han att jobba tillsammans med en man, Henrik Emanuelsson, som bjöd med honom till sin kyrka. Gunnar var inte intresserad av religion men följde med av nyfikenhet. Gunnar berättar att han efter att ha besökt kyrkan satt och diskuterade evangeliet med sin vän som då gav honom ett exemplar av Mormons bok. Gunnar började läsa boken och kände snart att "detta var inte ett människoverk". Snart hade han ett vittnesbörd om evangeliet och han döptes den 30 januari 1949. Gunnar var blyg och tystlåten och förklarade för sin grens-president, i samband med sitt förestående dop, att han gärna ville ingå dopsförbund men inte kunde tänka sig att ha ett ämbete eller hålla tal. Efter några månader som medlem i kyrkan växte dock hans önskan att tjäna Herren och dela med

sig av evangeliet, och han tackade med glädje ja till kallelsen att verka som missionär i Sverige. Han övervann också sin rädsla att hålla tal och blev med åren känd som en duktig talare. Efter missionen flyttade han till Malmö där han verkade som grens-president mellan 1952 och 1954.

Efter att ha verkat som grens-president i Malmö emigrerade Gunnar till Utah i USA. Han bosatte sig i Ogden och tog emot sin begåvning i templet i Salt Lake City. Han har berättat att han vid ett tillfälle gick en promenad och funderade över sitt liv och kände att han önskade någon form av förändring. Han samtalade med Herren kring detta och svaret kom som en blixt från en klar himmel: "Du ska gå på mission." När han berättade detta för sin biskop berättade denne att han hade känt samma sak några dagar tidigare.

Gunnar hade en önskan att få tjäna i Sverige och så blev det. Han blev åter äldste Jansson mellan åren 1955 och 1957. Hans första kamrat var Herbert Spencer, som senare verkade som missions-president i Sverige. Under missionen verkade han som grens-president i Halmstad under femton månader. En augustidag knackade han och hans kamrat på en dörr. En vänlig kvinna öppnade dörren och lyssnade till deras budskap. Kvinnans namn var Göta Danielsson. Hon lyssnade intresserat på äldsternas budskap

och började läsa Mormons bok. Precis som Gunnar fick också hon en stark känsla att Mormons bok var sann och den 8 maj 1957 döptes Göta.

Göta föddes 1929 som första barn till Kaleb och Augusta Danielsson och hade vuxit upp på en lantgård i byn Årnilt utanför Halmstad. Hennes familj tillhörde Missionskyrkan och var starkt troende.

Efter Gunnars mission bosatte han sig i Göteborg, och Göta, som jobbade på Televerket i Halmstad, lyckades få ett liknande jobb i Göteborg. Tycke hade uppstått mellan dem och Gunnar och Göta gifte sig den 3 april 1958. Götas föräldrar, som var medlemmar i Missionsförbundet, var inte glada över dotterns beslut att ansluta sig till "denna villolära" men de tyckte om Gunnar och när Göta berättade att hon hade en önskan att få åka till templet i Schweiz för att få gifta sig för tid och evighet, sa hennes far Kaleb: "Om det betyder så mycket för dig ska jag betala för er resa dit."

Arne Karlsson, som var god vän med Gunnar, brukade berätta om en händelse som visar vilken saktmodig person Gunnar var. Broder Karlsson kom en gång i samspråk med en man och berättade att han var medlem i Jesu Kristi Kyrka. Mannen tittar då på honom och säger: "Om er vet jag att ni åtminstone har en mycket bra person som medlem." Han berättade att

Göta och Gunnar Jansson, 1958

FOTO JENS PÅLSSON

Göta 90 år tillsammans med barnen Katarina, Daniel och Ulrica

han vid ett tillfälle skulle fylla på olja i kyrkans kapell, men olyckligtvis slarvade han så att oljan hamnade utanför pannan. Han ringde skamset till grens-presidenten, Gunnar Jansson, och väntade sig att få en rejäl tillrättavisning när denne anlände. I stället kom en man som lugnt såg ut över förödelserna och sa: "Ja, då vi får vi hjälpas åt att städa upp det här." Och så jobbade de sida vid sida tills ordningen var återställd.

I juli 1963 flyttade paret, tillsammans med sina döttrar Ulrica och Katarina, till Götas föräldrahem i Årnilt för att ta hand om Götas föräldrar och deras gård. När de flyttat dit berättade Gunnar att han fick en stark känsla av att ha kommit hem. Här föddes sonen Daniel, och glädjen över att få ett barn var extra stor eftersom familjen arton månader tidigare upplevt sorgen av att mista en son i samband med födseln.

Under åren i Årnilt tillhörde familjen Halmstad gren och Malmö distrikt. Göta och Gunnar arbetade med stor iver och helhjärtat i den lilla grenen och i distriktet i olika ämbeten. Vi barn kände dock aldrig en tvekan om att vi var deras högsta prioritet. De hade en stark tro som gjorde djup inverkan på oss. Varje kväll såg vi vår far Gunnar sitta och studera skrifterna med en anteckningsbok nära till hands. Hans kunskap i skrifterna var stor.

Om Gunnars kunskap i skrifterna var stor så var Götas praktiserande av skrifternas lära lika stor. Hemmet var alltid öppet för gäster och det serverades rikligt med god mat. Göta, gladlynt till sin natur, var en fantastisk kärleksfull och lojal maka till Gunnar och tog hand om och vårdade honom då hans hälsa vacklade i slutet av hans liv. Gunnar somnade stilla in i september 2003 omgiven av sina närmaste. Hans starka tro, hans lugn, hans ihärdighet och hans humor var hans signum. Göta har flitigt lärt oss om tjänandets viktiga princip och att det finns glädje i tjänandet.

Nu bor Göta i Alingsås omgiven av barn, barnbarn och barnbarnsbarn.

Hon har 19 barnbarn och för tillfället 17 barnbarnsbarn. Det går sällan en dag utan att hon får besök av sin familj. Trots att både syn och minne är fördunklade finns ljuset inom henne kvar och hon fortsätter att sprida vänlighet och kärlek. Hon bor på ett äldreboende och en i personalen uttryckte vid ett tillfälle sin uppskattning för henne och sa bland annat att "vi har aldrig haft någon som hon här". Nyligen firade vi Götas 90-årsdag och hade tillfälle att hylla vår matriark vars liv varit fullt av tjänande, och vi kan konstatera att hennes starka tillit till Herren har burit henne genom livets alla skeenden. ■

Ny president kallad till Köpenhamns tempel

Hans Hjarup Andersen, 65, från Frederiksbergs församling i Köpenhamns stav har kallats att presidera över templet i Köpenhamn från november 2019. Han efterträder president R. Ingvar Olsson. Broder Andersens hustru Lis Andersen kommer att efterträda syster Barbro Olsson som tempelvärdinna. ■

Hans och Lis Andersen

Små och stora svenska mirakel

Maureen McCarthy Rasmusson

Det har funnits många fantastiska systrar jag lärt känna under mina år som medlem i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga, och många av dem har påverkat mitt liv med sitt tjänande. En syster hade ett ovanligt skarpt sinne för vad det betyder att finnas till hands för sina medmänniskor. Systemen hette Siv Karlsson.

Jag träffade Siv för många år sedan, när jag flyttade från England till Jönköpings församling som nygift och dessutom som ny medlem. Syster Karlsson

var inte som de systrar jag dittills hade träffat. Hon var en äldre dam som aldrig fått egna barn. Hon levde ett enkelt liv med sin Per och hon pratade med en sådan djup och bred skånsk dialekt att jag knappt kunde tro att hon var svensk!

Inom kort upptäckte jag att denna syster verkligen var en sann efterföljare till Jesus Kristus. Hon tog mig och min växande familj till sitt hjärta och tjänade oss ständigt.

Ungefär en gång i månaden kom Siv ut till min familj på besök. Vi bodde ute

i skogen och hon tog sig dit med färdtjänst. Under ett sådant besök fick vi en gång uppleva något extra speciellt.

Det hade varit mycket på gång under morgonen och när jag försökte förbereda lite inför Sivs ankomst blev jag ständigt avbruten av familjen med dess behov. En av mina söner upplyste mig om att det inte fanns ett enda par pojkstrumpor i huset! Äldsta dottern var lite ledsen för att hon inte hade något hopprep som hennes vänner hade. Hon ville att jag skulle hitta ett vanligt rep så att vi tillsammans skulle kunna tillverka ett hopprep. Allt detta medan jag var i telefon med en vännina som gav mig råd om hur jag skulle kunna rädda mina rosenbuskar som inte alls mådde bra. Jag hade inte råd med det dyra medlet från blomsterhandeln och hon tipsade mig då om bananskal som ett billigt alternativ. Jag kommer ihåg att jag blev lite uppgiven när jag tänkte på att jag med min växande familj knappt hade råd att köpa bananer.

Allt detta fick dock vänta tills senare, för Sivs färdtjänst hade nu anlänt och vi gick ut för att ta emot henne. Siv tog alltid med sig en gåva till mig. Månaden innan hade jag fått en jättestor kartong tvättmedel som var mycket uppskattad! Vi hälsade och kramades och Siv räckte över en kasse som jag nyfiket tittade i. Den här gången hade det blivit tre presenter: ett tiopack med pojkstrumpor, ett hopprep, och kan ni gissa vad som också låg i kassen? Just det ... en klase bananer!

Syster Karlsson har gått vidare från detta liv, men jag kommer ALDRIG att glömma henne. Jag minns hennes glada humör, hennes andliga skärpa och den enkla och rena kärlek hon spred vart hon än gick. ■

Gud känner oss – Reflektioner från en Stavskonferens

Helena Stulen

Någon kanske kan tycka att man efter en generalkonferens har fyllt på de andliga förråden till max och för en lång tid. Då är det en förmån att få närvara vid en stavskonferens och upptäcka att det alltid finns plats för mer.

Den 14 mars fick vi i Göteborgs stav möjlighet att delta i en konferens som hölls i möteshuset i Västra Frölunda, utsänd till oss övriga genom teknikens under och hårt arbete från några av våra medlemmar. Ett stort tack till dessa!

Musiken på en konferens speglar ofta talen och är ett vittnesbörd i sig själv. Vi fick lyssna till kör, solosång, och inte minst fick vi sjunga själva. Vem berörs inte av att veta att "Oändlig är kärleken", "Jag är Guds lilla barn", "Han lever min förlössare". Jag gläds åt att "Lova och prisa din Herre och Konung" och instämmer i att säga "Min själ, dig gläd".

Vi fick lyssna till tal från vårt stavspresidentskap och andra medlemmar. Vad är då min upplevelse från dessa personliga, starka och samtidigt ödmjuka tal?

Alla har vi utmaningar i livet. Vi behöver förstå att Gud känner oss! Han är mer intresserad av imorgon än igår och om vi gör vårt bästa för att omvända oss och ställa allt till rätta kan vi få förlåtelse och återställelse. Redan som barn får vi lära oss att be om

förlåtelse när vi gjort fel. En dygd värd att förvalta och utveckla. Gud finns för oss i vardagen och han har humor.

Vi kan se på våra önskingar, inte minst att komma till templet, som en liknelse. Ett tomatfrö som planteras blir så småningom, med rätt förutsättningar, en planta som ger frukt. Jag behöver inte bara längta, jag kan göra mitt bästa för ett gott resultat. Vad är att göra sitt bästa? Vad är att göra bättre? Jag kan i skrifterna läsa om att inte bara jag jämför mig med andra. Så gjorde även apostlarna, vilket vi kan läsa om i Lukasevangeliet.

Jag bör fokusera på att vara ödmjuk och tjäna, och aldrig glömma att det är ett lagarbete med mig, min himmelske Fader och Kristus. (Vilket fantastiskt lag när jag tänker efter.) Att vara tacksam är faktiskt något jag kan lära mig och om jag bara kommer ihåg att återhämta mig ("på den sjunde dagen vilade han") har jag alla förutsättningar att lyfta mig till en högre nivå. Detta kan motivera mig att bli bättre på att dela evangeliet i vardagen, att få människor i min närhet att se Guds hand i våra liv. Jag ska be om att han ger mig tillfällen till detta. Han känner mig och älskar mig.

"Tack för de goda människor" framfördes som postludium av stavskören och det är så jag känner. ■

Möteshuset i Västra Frölunda, Göteborg